

FOCUS

van “zie je wel” kwam de pijn. Een overweldigend verdriet, waar ik me geen raad mee wist. Ik kroop in bed en kwam er twee weken lang niet uit. Het was pure rouw. Rouw om de afwijzing, om de onbekende vader, om de vele leugens die ons verteld zijn. Weken, maanden heeft het geduurd. Het gevoel niet te weten waar ik vandaan kwam, heeft lang aan mijn zelfvertrouwen en zelfbeeld geknaagd.

‘Toen de pijn minder scherp werd, wilde ik op zoek gaan. Bernhard had die behoefte niet. Voor hem was de kwestie afgesloten, en hij wilde verder met zijn leven. Maar Stephke reageerde zoals ik. Heviger zelfs. Ze was heel boos en haar behoefte om op zoek te gaan was, geloof ik, nog sterker dan de mijne. Zij is toen gaan praten met de huisarts in ons geboortedorp, maar die beweerde dat hij niets wist over een spermadonor. Onzin, natuurlijk, maar goed, zijn beroepsgeheim verbiedt hem nu eenmaal iets los te laten. Ook een andere huisarts, een goede vriend van mijn ouders in die tijd, ontkende alles. Intussen heb ik een brief gestuurd naar het privéziekenhuis van de dokter die mijn moeder indertijd behandeld heeft in het UZ van de VUB, maar ik heb geen antwoord gekregen. Misschien zitten ze er verveeld met het feit dat ze toch niets mogen zeggen. Of misschien is de brief nooit goed aangekomen, wie zal het zeggen.’

‘Zes maanden na de onthulling schreef ik een brief aan mijn vader. Ik heb met geen woord gerept over wat we wisten. Maar de boodschap was wellicht duidelijk. Het was een brief vol verdriet. Vol verwijten ook. Hij moet gevoeld hebben dat we iets wisten, want hij heeft meteen onze jongste broer gepolst en die heeft toegegeven dat we op de hoogte waren. Mijn vader heeft de brief aan zijn familie laten lezen, en sinds die dag mag ik geen voet meer in zijn huis zetten. Ik ben persona non grata. Hij heeft de band met zijn “onechte” kinderen en kleinkinderen – want Stephke en ik hebben intussen ook een kind – radicaal doorgeknipt. Hij heeft ons nooit gewild, zo gaf hij ons te verstaan. Het was de keuze van onze moeder, niet de zijne. Voor hem zijn we geen familie meer. Hoe kan iemand na een kwarteeuw de deur dichtgooien voor kinderen die hij zelf opgevoed heeft? Zijn beslissing ons volledig uit zijn leven te bannen, doet me meer pijn dan het nieuws dat hij onze biologische vader niet is.’

Taboe

‘Hoe het nu met me gaat? Goed.

‘IK WIL WETEN VAN WIE IK MIJN CREATIVITEIT GEËRFD HEB, MIJN LIEFDE VOOR ARCHITECTUUR. IK WIL ZO GRAAG MET HEM KUNNEN PRATEN OVER WAT ONS BINDT’

Echt goed. Ik heb een lieve partner, een kindje van tien maanden oud en een fijne baan. De band met mijn broers en zus is uitstekend.’

‘Tegenover mijn vader voel ik gelatenheid. Eindelijk kan ik ermee ophouden vruchteloos zijn liefde na te jagen. Jarenlang heb ik de schuld bij onszelf gelegd. We waren te anders, we hoorden er niet bij. We hebben het ook zo vaak gehoord: we waren geen echte Raeymaekers. Even heb ik gedacht: als we er niet bij horen, dan moet ik mijn naam maar veranderen. Maar in de loop van de jaren is ook die naam ontmijnd geraakt. Ik heet zoals ik heet, en daar heb ik vrede mee.’

‘De kans dat ik ooit zal weten wie

mijn biologische vader is, is erg klein. En toch is de hoop niet dood. Het blijft een diep verlangen. En een gemis. Ik lijk zelfs niet eens op mijn moeder, zie je? Ik wil weten van wie ik mijn creativiteit geërfd heb, mijn liefde voor architectuur. Ik wil zo graag met hem kunnen praten over wat ons bindt.’

‘Misschien bel ik volgend jaar wel naar de arts die mijn moeder behandelde. Of misschien ook niet. Soms ga ik surfen op het internet, op zoek naar verhalen van andere KID-kinderen. Ik wil weten hoe zij het te weten gekomen zijn en hoe ze er nu mee omgaan. De verhalen over diegenen die totaal onverwacht toch hun vader op het spoor komen, geven me hoop.’

Voor wie na haar komt, hoopt Sophie dat de Belgische wetgeving – in navolging van een aantal andere landen – ooit bijgestuurd wordt. ‘Als KID-kind heb je helemaal niks te zeggen in België. Je zou op zijn minst de kans moeten krijgen je biologische vader – of moeder, in het geval van eiceldonatie – te leren kennen. En daarnaast mis ik een platform, waar KID-kinderen elkaar kunnen ontmoeten. Gewoon, om hun verhaal te vertellen en elkaar een hart onder de riem te steken. Er bestaan fora in overvloed voor wensouders. Maar intussen lopen er vele duizenden KID-kinderen rond, die daar misschien ook behoefte aan hebben. In Nederland heb je de Stichting Donorkind. Daar be-

staat een grotere openheid dan bij ons. Je ziet er ook steeds vaker dat wensouders kiezen voor een B-donor (een identificeerbare donor, in tegenstelling tot een A-donor, die anoniem wenst te blijven – nvdr). In België zit het allemaal nog steeds in de taboesfeer. Dat je open bent over adoptie, vindt iedereen intussen de normaalste zaak van de wereld. Ook dat is ooit anders geweest. Misschien wordt het tijd dat de publieke opinie went aan meer openheid rond donorschap.’

Respect voor het kind

Er is een tekort aan sperma. De spermabanken lanceren daarom een grootscheepse wervingscampagne, gericht op studenten.

Donorkind Sophie Raeymaekers: ‘Ik heb het zo vaak gehoord: ik was geen echte Raeymaekers’ © Amaury Miller